

## [Grethe Philip.]

småbørn uden for deres eget hjem i dagtimerne, tror jeg ikke, man kommer uden om også at skulle finde frem til flere egnede private dagplejehjem; men vi ved, at der vil være en vis fare for misbrug af den ene eller den anden art, og da vi ikke kan overkomme — og vel heller ikke bør overkomme — at føre tilsyn med alle de familier, der kun har et enkelt eller to børn i dagpleje, finder jeg det rimeligt, at der nu stilles ændringsforslag om, at børneværnet får adgang til, når det skønnes fornødent, at nedlægge forbud imod, at en familie tager børn i dagpleje. Rent principielt vil jeg dog gerne tilføje, at jeg kan slutte op om bemærkningerne i betænkningen om privat dagplejeanbringelse. Det er en nødløsning, vi må ty til, men det må ikke blive en sovepude, og vi bør fremover med fuld kraft arbejde på en væsentlig udbygning af vore daginstitutioner.

„Familierådgivning“ har fået navneforandring til „familievejledning“. Det finder jeg er en forbedring, fordi det sidste af mange vil blive opfattet som et mindre prætentivt udtryk, der i højere grad svarer til, hvad der indtil videre er mulighed for at yde.

Som det fremgår af betænkningen, har vi vi yderligere drøftet en række spørgsmål i udvalget, uden at det dog har givet anledning til ændringsforslag. Jeg vil gerne sige lidt om nogle enkelte af disse problemer.

Fremover vil familievejledningen blive noget meget centralt i hele det forebyggende børneværnsarbejde. Socialministeren har delagtiggjort udvalget i nogle foreløbige tanker og planer vedrørende tilrettelæggelsen af retningslinjerne for familievejledningen. Den vigtigste opgave bliver at være støttende og hjælpende på et tidligt stadium, før problemerne er gået i hårdknude for forældrene. Tiden vil vise, om man ude i børneværnene vil være i stand til at praktisere denne familievejledning effektivt.

Jeg vil på ny ligesom under første behandling pege på nødvendigheden af, at der gives børneværnsmedlemmerne nøje orientering og vejledning om det nye arbejde, der her skal tages op, og at det gøres ikke blot gennem cirkulærer, men også ved kortere kursus. Kravene til medarbejderne ved familievejledningen vil blive mindst lige så store som til de hidtidige tilsynsførende. Tilbud-

det om støtte vil kun blive modtaget, hvis det virkelig af de pågældende føles som noget positivt, noget værdifuldt, ellers vil hjælpen blive afslået, og vore muligheder for at bistå på et tidligt tidspunkt vil da være forskertset.

Ved første behandling rejste jeg spørgsmålet, om vi ikke gik lige lovlig hurtigt til værks ved med ét slag at ophæve hele det almindelige tilsyn, før vi rigtig var kommet til bunds i spørgsmålet om, hvem der egentlig er de mest „truede“ børn. Desværre kan jeg ikke sige, at enhver tvivl er bortvejret hos mig under udvalgsdrøftelserne. Særlig er jeg tilbøjelig til at tro, at den — heldigvis ret lille — gruppe af børn, hvis forældre vedvarende opbejder almindelig offentlig hjælp, kunne have brug for, at børneværnene kunne pålægge familien almindeligt tilsyn. Nu når vi altså frem til helt at ophæve det almindelige tilsyn. Jeg vil da håbe på, at børneværnene, hvor det er fornødent, vil benytte sig af den adgang, der — jeg synes lidt vel indpakket — ligger i § 27, stk. 3, hvorefter hjælpeforanstaltninger af forskellig art, om det skulle være nødvendigt, kan iværksættes, også selv om det ikke er muligt at gøre det i samarbejde med forældrene.

De såkaldte glemte børn har igen været fremme i pressen. Der er for mig ikke tvivl om, at vi her står over for et meget vigtigt, men også meget vanskeligt problem. Der er hensynet til barnet og hensynet til moderen — hvorfor hører man for øvrigt så lidt om bestræbelser for at sætte barnet i kontakt med faderen? — og der er også et hensyn at tage til børneinstitutionerne, selv om vi vel alle kan blive enige om, at barnet indtager førstepladsen i denne prioritetsrække.

Nogle synes at have opfattet talen om de glemte børn som en kritik af børnehjemmene. Det er dog almindelig kendt og anerkendt, hvor stor indsats der netop gøres af medarbejderne på børnehjemmene, en indsats, der også i høj grad omfatter arbejdet med at skabe og vedligeholde kontakt mellem børn og forældre. Hvor denne kontakt glipper, burde man vel nok i højere grad end hidtil søge frem til egnede private plejehjem, men det må gøres med største omhu.

Overlæge Hedvig Jacoby har i en meget